

Hồi 546

Thiên mệnh nan vi

Hơn trăm chiến thuyền, nhân lúc đêm tối, trên Đại Giang ngược dòng tiến lên, sĩ khí cường thịnh, khiến người khác nhìn thấy phải sinh tâm kinh sợ, tựa như báo trước quân đội Bắc Phủ binh do Lưu Dụ dẫn đầu, đã thành thế lực không thể ngăn cản.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Đồ Phụng Tam nói: "Vào đi!".

Lưu Dụ đẩy cửa bước vào, đóng cửa lại đến ngồi cạnh Đồ Phụng Tam, hỏi: "Đang nghĩ về ai à?".

Đồ Phụng Tam than: "Lưu soái đoán đúng rồi! Ta đang nghĩ đến nàng ấy, nhiều năm nay ta chưa từng có cảm giác nhớ da diết một ai, Thục Trang là ngoại lệ duy nhất".

Lưu Dụ rất khó tưởng tượng nổi lúc Lý Thục Trang biến thành yếu điệu nhu mì quần lấy Đồ Phụng Tam, sẽ có dáng vẻ động nhân thế nào, bởi vì ấn tượng của gã về Lý Thục Trang, đó là dáng vẻ lợi hại, vĩnh viễn không chịu thua. Gã bèn nói: "Không cần trước Lưu soái, sau Lưu soái để gọi ta, rất khó nghe. Chúng ta không những là chiến hữu, còn là huynh đệ, đúng không?".

Đồ Phụng Tam cười đáp: "Đây là vinh dự của ngươi, ta ít khi tâm phục khẩu phục với người khác, ngươi là một ngoại lệ trong đó, một ngoại lệ khác là Yến Phi. Yến Phi đúng là rất xứng với hai chữ bằng hữu, ngày đó hắn theo Cao tiểu tử đến Lương Hồ tìm Tiểu Bạch Nhạn, ta chỉ cho rằng hắn đang phát cuồng, hôm nay mới chân chính hiểu rõ hắn là con người như thế nào, không có hắn, ta và Thục Trang không thể có kết quả được".

Y lại tiếp: "Ngươi chắc biết ta không hề thông báo cho Tư Mã Nguyên Hiễn, ngươi nếu muốn trách ta, thì cứ trách đi!".

Lưu Dụ cười khố: "Đây gọi là sai lầm tình cờ. Ta đích xác đã từng tức giận với ngươi, nhưng sau khi hiểu rõ ngươi cũng vì muốn tốt cho ta, khí giận sớm đã tan sạch rồi".

Đồ Phụng Tam nói: "Ta tự hỏi ta là người chỉ luôn cầu mục đích, không từ thủ đoạn. Thế nhưng Biên Hoang Tập đã cải biến ta, vì thế ta mới không nịn được nói ra chuyện này, bằng không trong lòng sẽ không thoải mái. Kỳ thật lúc đó ta còn xin Vương Hoằng lấp liếm cho ta nữa".

Lưu Dụ lắc đầu than: “Chuyện quá khứ không nên nhắc lại làm gì”.

Đồ Phụng Tam nói: “Ta đối với Nhậm hậu vô cùng cảm kích, nếu không phải nàng ta chịu đưa đan phương cho ta, Thục Trang sẽ không thể cảm động trước thành ý của ta được”.

Lưu Dụ vui vẻ nói: “Đa tạ người nói tốt về Thanh Thị, chỉ cần nàng ta thật lòng đối với ta, ta sẽ đối xử thật tốt với nàng ta”.

Đồ Phụng Tam nói: “Thời gian sẽ cho người biết tất cả, ta tin rằng nàng ta có thành ý, nàng ta là nữ nhân thông minh, biết được làm thế nào để giành được vui vẻ và hạnh phúc cho mình”.

Lưu Dụ nói: “Thế sự thật khiến người ta khó mà đoán trước, làm sao nghĩ được kế hoạch Thanh Thị đề ra, có thể đạt được hiệu quả lý tưởng như thế, vừa đã kích Hoàn Huyền, cũng hoàn thành tâm nguyện của Thanh Thị, lại giúp người và Lý Thục Trang hai kẻ hữu tình trở thành quyến thuộc”.

Đồ Phụng Tam tiếp: “Nếu đổi lại bất kỳ tình huống nào, ta và Thục Trang cũng không thể có phát triển giống thế, nàng đang ở vào tình cảnh dị thường nhất. Bởi vì nàng đã đặt cược sai trên người Hoàn Huyền, đến mức ưu thế vất vả kinh doanh mới có được mất sạch trong một ngày, sinh mạng của nàng đang ở thời điểm nguy hiểm nhất, chỉ nghĩ giữ lấy bí phương, tìm địa phương an tĩnh hưởng thụ đan dược, sống qua những ngày còn lại. Chính vào lúc này ta xuất hiện, còn tìm cách thành toàn cho nàng”.

Lưu Dụ nói: “Ta thấy lúc nàng chân chính động tâm, là khi người bộc lộ thân phận thật sự với nàng. Bởi vì nàng biết rõ Đồ Phụng Tam là người thế nào, nhưng người lại vì nàng cải biến tác phong quen thuộc tâm ngoan thủ lạt, có thể thấy người đối với nàng là chân tâm chân ý, tuyệt đối không thể hoài nghi. Bất kỳ ai cũng có thời khắc yếu lòng, còn lão ca người lại chọn lúc nàng yếu lòng nhất, không vụ lợi bày tỏ với nàng, nàng không động tâm mới lạ”.

Đồ Phụng Tam cười nói: “Không ngờ người hiểu nàng đến thế. Cảm giác lúc ở cùng nàng đích xác mỹ diệu động nhân, không giấu gì người, từ khi gặp nàng lần đầu, ta luôn cố gắng khắc chế bản thân, sợ bị mị thuật của nàng mê hoặc, hiện tại mị thuật của nàng lại trở thành thứ lạc thú nhất trong cuộc đời ta”.

Lưu Dụ lại thở dài.

Đồ Phụng Tam quan tâm nói: “Không cần nghĩ nhiều làm gì, ngày mai là bước ngoặt trong trận chiến với Hoàn Huyền, khi chúng ta phá vỡ phòng tuyến Phúc Chu sơn, Hoàn Huyền lập tức mất đi đại thế, từ đây hãm vào cục diện chỉ biết chịu đòn, vĩnh viễn mất cơ hội trở mình”.

Lưu Dụ vẫn im lặng chán nản.

Đồ Phụng Tam khuyên: "Khi người tự tay giết chết Hoàn Huyền, người sẽ phát giác quá khứ thật sự trở thành quá khứ, tất cả từ thời khắc đó sẽ bắt đầu lại từ đầu. Người nhất định phải tìm cách đưa bản thân vào cuộc sống mới, yêu quý thật tốt đại tiểu thư, vừa hưởng thụ tình ái bí mật với Nhậm hậu, ông trời phụ người quá nhiều rồi, người ngàn vạn lần chớ nên tự trách, chỉ cần hỏi lòng không hổ thẹn là được".

Lưu Dụ nói: "Hy vọng ta làm được như vậy".

Đồ Phụng Tam chậm chậm nói: "Người nhất định làm được, việc không có khả năng người cũng làm được rồi, hiện tại tâm tình ta rất tốt, hết sức hưng phấn, cảm xúc này nhiều năm rồi ta chưa từng nếm trải, ta mong đợi thời khắc đặt chân lên Kiến Khang, Hoàn Huyền nếu như tử thủ Kiến Khang chính hợp ý ta, bất quá có thể hấn đã cụp đuôi chạy về Giang Lăng rồi, ta đã cảm thấy kiếp này sống không đáng tiếc".

Y lại quay đầu chăm chú nhìn Lưu Dụ: "Sự hân hoan thắng lợi sẽ vui lấp tất cả, khi người nhìn thấy tháng ngày bách tính phương Nam lập lại cuộc sống phồn vinh an định, được mất cá nhân sẽ không còn để trong lòng, như thế mới có thể làm một hoàng đế tốt".

Lưu Dụ nói: "Người sẽ quay lại tìm ta uống rượu chứ?".

Đồ Phụng Tam thân nhiên đáp: "Ta thật sự không biết, vì thế không thể trả lời người được".

Lưu Dụ nói: "Bất luận thế nào! Đồ Phụng Tam vĩnh viễn là huynh đệ tri kỷ của Lưu Dụ ta. Chao ôi, ta thật không muốn chia tay với người. Người sẽ đến Biên Hoang Tập định cư sao?".

Đồ Phụng Tam đáp: "Cơ hội rất nhỏ. Phương thức sinh hoạt tại Biên Hoang Tập, đối với ta mà nói, là quá sức sinh động sôi nổi. Ta đại khái muốn thay đổi hoàn cảnh sống, sống cuộc sống yên tĩnh hơn một chút".

Lưu Dụ không nói nữa.

oOo

Điều Mãnh tiến vào nội đường, cúi đầu ỉu xiu ngồi xuống cạnh Trác Cuồng Sinh và Cao Ngạn, thốt: "Xong rồi!".

Trác Cuồng Sinh ngạc nhiên: “Xong rồi? Người không phải nói chơi chứ! Cô nương người ta rõ ràng là muốn tử võ chiêu thân, còn người thì biểu hiện siêu trác, mặc cho đại cô nương dùng đủ thập bát ban võ nghệ, người vẫn oai phong凛凛 liệt, chiêu chiêu kìm chế nàng ta, khiến nàng ta thuần phục ngoan ngoãn theo người du sơn ngoạn thủy, hiện tại lại nói đã thất bại, chẳng lẽ công phu tán gái nhiều năm của người, lại không hiểu cách nói chuyện tình ái, làm cho cô nương người ta vui vẻ sao?”.

Điều Mãnh thần tình cổ quái nói: “Vấn đề không ở ta, mà là thuộc về cha nàng. Thiến Nhi nói với ta cha nàng tuyệt đối không cho phép nàng lấy người Hồ, mà lão tử ta chính là người Hồ trăm phần trăm. Cha nàng muốn nàng lấy giới quyền quý Kiến Khang, mà ta lại không phải loại quyền quý Kiến Khang, chỉ là một Hoang nhân vô pháp vô thiên thôi”.

Cao Ngạn vỗ tay nói: “Lão Trác trách lầm người rồi, thì ra tên tiểu tử người có bản lĩnh như thế, chỉ một ngày công phu, đã cùng Thiến Nhi tiến đến giai đoạn thảo luận hôn nhân. Chuyện này thật dễ giải quyết! Dùng chiêu này của ta là được, cứ đem gạo nấu thành cơm, đợi khi nàng ta mang thai, cha nàng còn không chịu đáp ứng sao”.

Trác Cuồng Sinh mắng: “Tiểu tử người thật không tiến bộ, lại nghĩ ra phương pháp ngu xuẩn đó, người tưởng cha Thiến Nhi là Hoang nhân sao? Người tưởng Thiến Nhi là nữ nhân tùy tiện sao? Cách này không thể làm được”.

Lão chuyển sang hỏi Điều Mãnh: “Thiến Nhi hiện nay ở nơi nào?”.

Điều Mãnh đáp: “Nàng đi tìm Thanh Nhã, nói muốn cùng cô ấy ngủ chung đêm nay”.

Cao Ngạn thất thanh: “Cái gì? Vậy ta...”.

Trác Cuồng Sinh ngắt lời hắn: “Rời nhau một ngày nửa ngày thì có sao, hạnh phúc cả đời của huynh đệ mới là đại sự”.

Cao Ngạn ngoan ngoãn nghe theo: “Đúng! Đúng! Là ta sai!”.

Điều Mãnh nói: “Ai sai cũng được! Ôi, vấn đề của lão tử hoàn toàn tắc trở, căn bản không có cách giải quyết”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Trước hết phải nắm rõ sự việc đã”.

Điều Mãnh hỏi: “Việc gì chứ?”.

Trác Cuồng Sinh đáp: “Người phải chẳng đã động chân tình với nàng ta?”.

Điều Mãnh hơi ngạc nhiên, sau đó có chút lúng túng đáp: “Ôi! Phải nói sao chứ? Nàng không phải không tốt, thế nhưng ta và nàng lại là hai loại người không liên quan gì với nhau,

sinh hoạt tập quán hoàn toàn bất đồng. Cái nàng biết thì ta không biết, cái ta biết thì nàng nằm mơ cũng chưa nghĩ tới”.

Cao Ngạn ngơ ngạc hỏi: “Người và nàng ta không phải vừa gặp đã chung tình sao?”.

Điều Mãnh nhăn nhó: “Lúc ở cùng nàng, thời gian trôi qua thật nhanh, ta đích xác rất vui vẻ, bất quá...”.

Trác Cuồng Sinh nhú mày: “Bất quá thế nào?”.

Điều Mãnh cười khố: “Bất quá vì nghĩ cho hạnh phúc tương lai của nàng, ta cho rằng chuyện giữa ta và nàng nên chấm dứt từ đây. Cho dù cha của nàng không phản đối chuyện chúng ta, thế nhưng muốn một người Hồ như ta sống tại địa phương của người Hán, còn phải theo lễ tiết và quy củ của bọn họ, so với bị tra tấn có gì khác biệt đâu. Ta nên tình nguyện quay lại Biên Hoang Tập thuộc về ta, sống cuộc sống của Dạ Oa tộc. Hiện tại nàng đối với ta tuy không tệ, nhưng chỉ là sinh tâm hiếu kỳ với ta mà thôi, muốn biết nhiều chuyện liên quan đến Hoang nhân. Chuyện này ta quyết định rồi, ta không thể ly khai Biên Hoang Tập được. Lão Trác chắc rõ ta hơn bất kỳ ai. Nhưng ta sẽ vĩnh viễn nhớ đến nàng, trong lòng ta, nàng sẽ vĩnh viễn là kỷ niệm đẹp nhất”.

Trác Cuồng Sinh và Cao Ngạn đưa mắt nhìn nhau, nhất thời đều không biết nên nói gì.

- o O o -